

De jongen van de toren

De jongen van de toren

Greta De Nil

Schrijver: Greta De Nil
Coverontwerp: Greta De Nil
ISBN: 9789402130690
© 2015 Greta De Nil

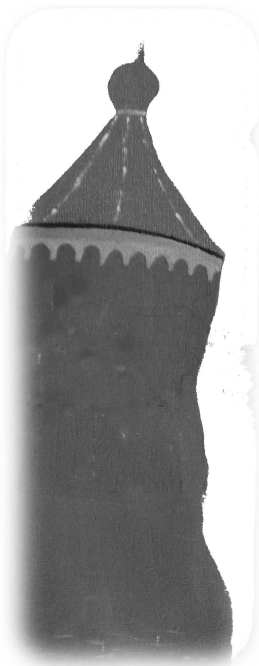
Hoofdstuk 1

Baron Godfried en Barones Aleide hebben twee hartenwensen: ze zouden graag in een prachtig kasteel wonen en ze zouden ook heel graag een flinke zoon hebben. De eerste wens is eigenlijk al in vervulling gegaan, want het oude, statige kasteel van hun dromen hebben ze gisteren bij de notaris betaald en volgende week gaan ze verhuizen. Het prachtige gebouw, dat er bijna uitziet als een middeleeuwse burcht, ligt midden in een groot park. Langs een lange oprijlaan kom je, met een grote boog, bij de ingang van het woongedeelte. Aan de zijkant liggen de bijgebouwen, de stallen en het koetshuis. De stallen staan al jaren leeg en het koetshuis is, door de vorige eigenaar, omgebouwd tot garage. Helemaal

rondom liggen er grasvelden met kleurige bloemperken. Daaromheen groeien struiken en bomen, zodat het kasteel van buitenaf niet te zien is. In het midden van het grasperk, in de zijtuin, staat een grote stenen schaal met een dikke rand. De schaal staat op een hoge voet, die helemaal begroeid is met mos. Het is eigenlijk een fontein, maar de fontein kan geen water spuiten, want ze is stuk. Tuinman Jan, die in het kleine huisje aan het begin van de oprijlaan woont, moet heel het park in zijn eentje onderhouden. Daar heeft Jan heel veel werk mee, zoveel dat het werk eigenlijk nooit klaar is. Tuinman Jan heeft zijn baas, Baron Godfried, al om een hulpje gevraagd, maar dat zal hij nooit krijgen, want de Baron heeft geen geld meer om een hulpje te betalen. Hij heeft bijna al zijn geld opgebruikt bij de aankoop van het kasteel. De Baron en de Barones verhuizen nu dus wel naar een mooi kasteel, maar ze zijn helemaal niet meer rijk zoals de rest van hun adellijke vrienden. Dat mag uiteraard niemand weten. Dat zou een ramp zijn, zo zegt Godfried,

want dan zouden de andere edelen op hen neerkijken en niet meer met hen willen omgaan. Niemand mag dus weten dat ze geen geld meer hebben.

Zonder dat iemand het ziet, neemt hij een verfborstel en schildert zelf alle ramen in het wit. Voor de luikjes

kiest hij rood. Zo spaart hij het geld uit voor een echte schilder. Als alles netjes geschilderd is, ziet het gebouw er leuk uit. Dat het dak wat doorzakt, dat sommige ramen wat scheef staan en dat de toren een flinke deuk heeft, vindt hij niet erg. Hij heeft een kasteel, net als zijn vrienden en dat is het belangrijkste! Nu blijft er voor de Baron en de

Barones dus nog maar één wens over, namelijk het kindje, liefst een jongetje dat kan opgroeien tot een dappere jongeman! De Baron droomt in stilte al van de flinke zoon waarmee hij samen kan gaan paardrijden en jagen. Het moet een slimme jongen

zijn, die alles goed kan en die goed studeert, kortom een zoon waar hij trots kan op zijn. Ook zijn vrouw Aleide zou graag een kindje hebben, maar voor haar mag het evengoed een meisje zijn.

Godfried en Aleide wonen ongeveer een half jaar in hun nieuwe kasteel, als Aleide, met een stralend gezicht, aan haar man vertelt dat ze zwanger is. De fiere ouders kunnen hun geluk niet op, ze kunnen bijna niet wachten tot het kleintje klaar is om geboren te worden. De zwangerschap lijkt eeuwig te duren, maar dan is het eindelijk zover, hun lang verwachte zoontje, Arne, wordt geboren! Maar wat schrikken ze als ze zien dat hun lieve zoontje slechts één beentje heeft! Voor het overige is alles zoals het moet zijn, maar het linker beentje is een kort stompje van slechts 2 centimeter. Geschrokken staart de Baron naar het onvolgroeide beentje.

‘Hoe kan dat nu? Waarom heeft mijn zoon maar één

been?’ mompelt hij. ‘Hij is gehandicapt, hij zal helemaal niets kunnen: niet lopen, niet paardrijden, niet jagen, niet dansen met een mooi, meisje waar hij daarna kan mee trouwen! Ik zal nooit trots op hem kunnen zijn!’

De Baron wil wel van zijn kindje houden, maar vindt dat toch heel moeilijk.

‘Wat zullen de mensen ervan zeggen! Ze zullen mij uitlachen,’ denkt hij hardop. ‘Aleide en ik kunnen niet eens een normaal kindje maken.’

De Baron is erg ontgoocheld en beschaamd over zijn zoon en gaat in zijn park wandelen om eens goed over de situatie na te denken.

Mama Aleide heeft het er minder moeilijk mee. Ze wiegt de kleine Arne in haar armen en zingt liedjes voor hem. Ze vindt het natuurlijk ook heel jammer dat hij maar één beentje heeft, maar ze houdt van hem en zal voor hem zorgen om het even hoe hij eruitziet.

’s Avonds zit de Baron in de slaapkamer naast het kraambed van zijn vrouw. Aan de andere kant van

het grote bed staat het kleine bedje met de pasgeboren Arne. Het kindje slaapt rustig. Aleide kijkt glimlachend naar hem, maar de Baron trekt een zuur gezicht en is eigenlijk een beetje boos. Het is niet eerlijk dat hij nu met een kind met een beperking opgescheept zit!

‘Weet je,’ zegt de Baron opeens, ‘ik heb eens goed nagedacht over wat er met Arne moet gebeuren. Het is niet eerlijk dat hij niet normaal is, hij zal ons ten schande maken. De mensen zullen het ons kwalijk nemen en onze vrienden zullen ons niet meer willen uitnodigen.’

‘Maar Godfried, wat zeg je nu, dat is niet waar. Ik hou zoveel van ons kindje. Wij kunnen het toch ook niet helpen dat hij een beentje mist.’

‘Toch wel, ik zal nooit fier op hem kunnen zijn. Ik wil dit niet!’

Mama Aleide schrikt. ‘Maar wat wil je dan doen? Hij is zo lief!’

‘Rustig maar, Aleide, ik zal ons kleintje geen kwaad doen, dat zou ik niet willen, maar met één been zal

hij zo weinig kunnen. Ik vind het echt jammer, maar we moeten Arne geheim houden, niemand mag weten dat hij bestaat. We zullen goed voor hem zorgen. Hij mag niets tekort komen, maar de mensen mogen niet weten dat wij een zoon met een beperking hebben, anders hebben we binnenkort geen vrienden meer.'

Nu heeft mama Aleide nog meer verdriet. Wat haar man zegt, gelooft ze niet, het is vast niet juist! Een kindje met een beperking is toch geen reden om iemand links te laten liggen. En wie zegt er dat Arne niets zal kunnen? Je kunt toch ook veel doen met je handen, je armen en je hoofd!

'Maar man toch, hoe wil je dat dan doen?' vraagt ze met tranen in haar ogen.

'Van de weinige centen die we nog over hebben, zullen we, hoog in de toren, een mooie, ruime kinderkamer inrichten. Ik kan die kamer zelf bouwen, dan kost het ons maar weinig geld. Het moet een vertrek worden met een groot venster dat uitkijkt op het park aan de zijkant van het kasteel,

want daar komen geen bezoekers. Het vensterglas moet helemaal tot op de grond komen, dan kan hij naar buiten kijken, zonder rechtop te staan. We maken de vensterbank in het midden en alleen het bovenste gedeelte van het raam kan opendraaien. Tijdens de zomer kan het venster dan altijd veilig open staan. Zonlicht en frisse lucht heeft hij dan meer dan genoeg. In die kamer kan Arne wonen. Het wordt er vast heel gezellig, je zult het zien!’ ‘Toe, Godfried, doe dat niet, hij zal zo eenzaam zijn!’ ‘Dat zal wel meevallen, Aleide, wij zullen heel dikwijls bij hem op bezoek gaan. Het kan niet anders, ik kan mij geen sukkel veroorloven. Dan maar liever geen kind. Zo heb ik het beslist en zo zal het gebeuren!’

Mama Aleide is het er niet mee eens, maar de Baron is de baas en zo komt het dat de nieuwe bewoners van het kasteel, Baron Godfried en Barones Aleide, voor de buitenwereld nog altijd kinderloos zijn. Alles gebeurt zoals de Baron het bedacht heeft en als

de kinderkamer klaar is, wordt de wieg met de kleine baby onmiddellijk naar de toren gebracht.

Vanaf die dag woont Arne in de torenkamer. Mama Aleide blijft dikwijls bij hem. Ze zingt nog meer liedjes voor hem en ze vertelt verhaaltjes, ook al kan hij die nog niet verstaan, maar zo weet hij dat hij niet alleen is. Als hij een paar maanden ouder is, doet ze leuke babyspelletjes met hem en terwijl hij slaapt naait ze kleertjes voor hem of leest ze een boek. Soms